

เงาใต้ สะพานศพ

“หมู่บ้านนาขุนศรี” จังหวัดทางภาคเหนือ ที่มีสะพานไม้เก่า
เก่าทอดผ่านแม่น้ำ และตำนานเล่าขานว่า
"ใต้สะพาน...ห้ามเรียกชื่อใครเด็ดขาด เพราะเงาที่สะท้อนจะ
ไม่ใช่ของคนๆ นั้นอีกต่อไป"

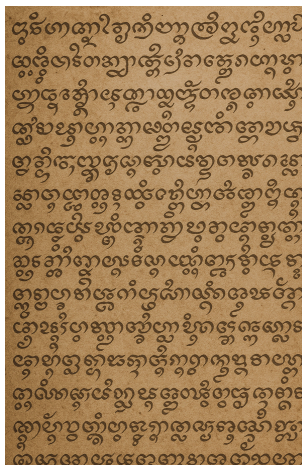

ชื่อเรื่อง: เเงใต้สะพานศพ เขียนโดย: NONTACHAI

คำโปรย: “ห้ามเรียกชื่อใครใต้สะพาน...ไม่งั้นเงจะกลับขึ้น
มา...โดยที่ไม่ใช่เขาอีกต่อไป”

บทนำ หมอกยามเช้าคลี่คลุมหมู่บ้านนาขุนศรีราวกับผืนผ้าสี
เทา สะพานไม้เก่าแก่ที่ทอดข้ามแม่น้ำสายหลักของหมู่บ้านยัง
คงยืนหยัดเจียรบันท่ามกลางกาลเวลา แต่ใครเลยจะรู้
ว่า...สะพานนั้นซ่อนอะไรบางอย่างเอาไว้ใต้เงาของมัน
“ห้ามเรียกชื่อใครใต้สะพานเด็ดขาด” คำเตือนที่เด็ก ๆ ถูกสั่ง
เสียจากรุ่นสู่รุ่นนั้นไม่ใช่แค่คำขู่ห้ามวิ่งเล่น แต่มันเป็นกฎเหล็กที่
ไม่มีใครกล้าท้าทาย เพราะทุกคนรู้ว่า...เงที่สะท้อนในน้ำนั้น
อาจไม่ใช่ของเราอีกต่อไป

หมวดปณณ ตำรวจหนุ่มวัย 38 ที่เพิ่งย้ายกลับบ้านเกิดหลัง
ภรรยาเสียชีวิต เขาคิดว่าจะได้ใช้ชีวิตสงบ ๆ แต่แล้วคดีเด็กสาว
หายตัวไปอย่างลึกลับใต้สะพาน ก็เปลี่ยนหน้าที่ของเขาให้กลายเป็น
ผู้สืบหาความจริง และกลายเป็นผู้ถูกตามหาในที่สุด...

“หมวดปุลณณ์” – ตำรวจวัย 38 ปี ย้ายกลับมาอยู่บ้านเกิดหลัง
ภรรยาเสียชีวิต และได้เข้าไปสืบคดีเด็กสาวหายตัวปริศนาได้

สะพาน

“แม่คำเจียม” – หญิงชราผู้เป็นเหมือนห้องสมุดเดินได้ของ
หมู่บ้าน เธอพูดจาประหลาด ราวกับเคยเห็นอดีตวนซ้ำ

เงาแรก	9
ผู้เห็นเงา	11
เสียงของคนที่ไม่กลับบ้าน	14
ภาพที่ไม่มีใครถ่าย	17
แสงเย็นทั้งสาม	20
เด็กชายในกระจก	23
เงาที่เดินสวนทาง	26
รอยเท้าบนสะพานเปียก	29
คำสารภาพจากคนตาย	31
แฟ้มที่ไม่ควรเปิด	34
ชื่อที่ถูกลืม	36
คืนที่สะพานเงียบเกินไป	39
คำอินทร์ ปุณณา	42
หลุมศพใต้สะพาน	45
ผู้เฝ้าประตูเงา	47
ความลับของแม่คำเจียม	49
กระดิ่งที่สั่นในสายลม	51
บ้านที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย	54
เงาในวันพระ	57
ทางกลับของคนที่ไม่ควรกลับ	59
รอยเลือดใต้ไม้กระดาน	62
เสียงที่ไม่ใช่เสียง	64
อินทร์บรรพ์ ผู้ไม่เคยถูกผนึก	66
กระจกเงาที่ไม่มีเจ้าของ	69
เงาที่สะท้อนก่อนคนจะหายไป	715

ผีที่อยู่ในเสียงสวด	73
ใบหน้าที่ไม่ควรจดจำ	75
วัดที่ไม่มีเงา	77
ศพที่ไม่มีวันเน่า	79
กลิ่นหอมจากศาลาร้าง	81
ผู้มาเยือนที่ไม่มีเท้าเดิน	83
คืนที่เสียงของเงาสดังเกินไป	85
พระพุทธรูปที่สวดเองได้	87
เงาที่สะท้อน...	89
กลองเพลที่ตีเองได้	91
กระดุกที่ไม่มีเจ้าของ	93
เงาที่เดินออกมา...	95
ป้ายชื่อที่ไม่มีใครจำได้..	97
บาตรพระที่ไม่มี..	99
เงาที่ถูกปิดไว้..	101
เงาจากน้ำในตุ่ม..	104
รอยเท้าที่ไม่เคย..	106
พัดลมเก่าหน้าวิหาร..	108
เงาที่นั่งอยู่...	110
แสงเทียนจากโถง..	112
เงาที่เดินบน..	114
กลิ่นรูปที่ลอย..	116
เงาที่สะท้อน..	118
เสียงสวดที่..	120
โถงไม้ที่ย้าย..	122
เงาที่ไม่สะท้อน...	125

เสียงตีระฆัง..	127
บัตรไม้ที่เคลื่อนเอง..	129
ภาพวาดเงาดำ...	131
กล่องไม้เล็ก...	133
เทียนบนหิ้งพระ...	135
พระพุทธรูป..	137
เงาสุดท้าย..	139
กลิ่นรูปที่ลอยขึ้นเอง...	141
เสียงเด็กหัวเราะ..	144
เงาผู้ไม่เคยสวมรองเท้า...	147
ศาลาเก่า...	149
น้ำมันต์...	150
พานสีเงิน..	151
กุญแจไม้โบราณ..	152
เสียงของเงา..	153

ตอนที่ 1: เงาแรก

เสียงหวีดร้องของหญิงสาวดังก้องไปทั่วสะพานไม้ในยามตีสาม
มันแหลมสูงและกรีดลึกลงไปจิตใจของผู้ได้ยิน น้ำในแม่น้ำที่
ปกติควรจะไหลเอื่อยกลับนิ่งสนิท เหมือนมันกำลัง “ฟัง” อะไร
บางอย่างอยู่

แสงจันทร์ครึ่งดวงส่องสะท้อนผืนน้ำ แต่เงาที่ปรากฏกลับไม่ใช่
เพียงเงาของสะพานและต้นไม้ มันมีรูปร่างบางอย่างยืนอยู่ใต้

สะพาน — สูง ผอม และไม่มีหน้า

รุ่งเช้า เด็กหญิงนักเรียนมัธยมต้นถูกพบศพอยู่ใต้สะพาน
ผิวหนังซีดขาวเหมือนถูกแช่ในน้ำเย็นจัด ร่างไร้บาดแผลแต่
เต็มไปด้วยรอยเล็บข่วนที่ต้นแขนเหมือนพยายามจะปลุกตัว
เองจากฝันร้าย มือซ้ายกำผมของตัวเองแน่นจนมีเลือดซึม
แต่ที่น่าหวาดหวั่นกว่าคือใบหน้าของเธอ...ซีกหนึ่งยิ้ม
หมวดปुณณ์เดินตรวจที่เกิดเหตุด้วยความเงิบส้งัด เขาย่อตัว
ลงดูศพ ดวงตาของเด็กหญิงเบิกกว้าง ไม่ต่างจากภาพคนที่ยัง
ตกใจกลัวอยู่แม้หมดลมหายใจไปแล้ว

“ไม่มีใครเห็นอะไรเลยหรือ?” เขาถามเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น
“ไม่มีครับหมวด...แต่เมื่อคืนมีคนได้ยินเสียงเด็กเรียกชื่อใครสัก
คนใต้สะพาน แล้วเสียงก็เงียบไป”

หมวดเงยหน้ามองใต้สะพาน เสียงน้ำไหลเบา ๆ ฟังดูเหมือน
เสียงกระซิบ ไม่ใช่เสียงธรรมชาติ
เขาหันหลังกลับเพื่อจะเดินไปขึ้นรถ แต่เงาที่ทอดจากตัวเขาลง
บนพื้นไม้กลับยืดยาว ไม่ขยับตาม...ก่อนจะค่อย ๆ ยกมือขึ้นโบก
ช้า ๆ

หมวดป้อนหญ้าห่านขวับกลับไป ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น
แต่ในวินาทีนั้นเอง เขาได้ยินเสียงแผ่วเบาจากน้ำว่า
“ป้อน...กลับมาเล่นด้วยกันอีกครั้งสิ”
เขาชนลูกวาบ ทั้งที่ชื่อของเขาไม่เคยถูกบอกกับใครในหมู่บ้าน
นี้...ไม่ใช่ตั้งแต่เขาย้ายกลับมา
เมื่อเขาหันไปมองแม่น้ำอีกครั้ง เขาเห็นเด็กหญิงที่ตายไปยืนอยู่
บนผิวน้ำ ห่างออกไปไม่กี่เมตร — เธอไม่ได้ขยับปาก แต่ดวงตา
เธอร้องไห้

แล้วเธอก็ค่อย ๆ จมหายลงไปในเงาตัวเอง...
หมวดป้อนหญ้ายืนนิ่งอยู่นาน ก่อนที่เสียงโทรศัพท์จะดังขึ้น
[เสียงปลายสายไม่ระบุผู้โทรเข้า] “คนที่เห็นเงาตัวเองชัดเจน
ไป...จะกลายเป็นเงาของตัวเองในไม่ช้า”
สายตัดไปทันที

สะพานไม้ส่งเสียงลั่นเอี้ยดเบา ๆ เหมือนมีคนกำลังเดินอยู่ แต่
หมวดยังยืนนิ่ง ไม่กล้าขยับแม้แต่ก้าวเดียว
เสียงน้ำเบื้องล่าง...ไม่ใช่ น้ำ มันคือเสียงคนกระซิบชื่อของเขาซ้ำ
ไปมา — เบา...แต่ไม่เคยหยุดเลยสักวินาที
(ตอนต่อไป: ผู้เห็นเงา)